

Sy-li spěwał,
Pílnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew čel
F.

— Sserbske njeđželske lopjeno. —

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihcizničceřni w Budyschinje a je tam sa šchwórilětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

2. njeđžela po swjatej Trojizny.

Zap. skutki 3, 1—10.

Nasch text nam powjeda přeni džiw japoschtola Pětra pschi rjanych durjach templa: wuhojenje khromeho, kiž by tam wo šmilne dary prošyl.

Wuhojenje khromeho pschi templowych durjach w Jerusalemtje.

1. Kak so sta?
2. Šhto chže nam prajicž?

1. Templ mějesche durje, kotrež běchu wošebje rjenje wupyschene a tehodla „rjane“ rěčachu. Tam jich mjele won a nuts khodžesche. Tam hadžachu wšchědnje rano khromeho, so by prošyl šmilny dar wot tych, kosiž do templa khodžachu. Jako tam jedyn džěń ředžesche, pschińdžeshtaj dwaj mužej. To běšhtaj Pětr a Jan. Wonaj tež jako řschesczjanaj templ lubowashtaj a řo porjadnje tam modleshtaj. Jako řo pschibližishtaj, wón prošo na njeju pohlada. To jimag wutrobu hnujesche a Pětr řawola: Pohladaj na naju! A hdyž wón na njeju pohlada, nadžiwšchi řo, řo něšhto wot njeju dostanje, džesche Pětr: Ššlěboro a šłoto nimam, řchtož pak mam, to řamo čzi dam: W injenje řesom řhryřta, řazarenskeho, pořtań a řhodž! A řapschijawšchi jeho řa jeho prawu ruku, pořbže jeho a hnydom buch wobtwjerdžene jeho nohi a řoscze. řak mějesche řo to wuhojenje.

Kak řo řta? Řěchtó je prajil: řapohlad řrařchneho hnujesche wuczobnikomaj wutrobu. řjane řurje templa powjedachu jimag wo najřjenřchim mjes čřłowřskimi džěčřimi a ř jehu woczow řwěčřesche řo řesukowa lubosć. řacž je řak byřło? řak mjele je wěřte: Ššmilnosć řeho řnjesa řwěčřesche řo ř jehu woczow, ř wulkej řmilnosćřu řta řo to wuhojenje. řle niž jenož ř wulkej řmilnosćřu řta řo to wuhojenje, ale řež ř wulkej wěřtosćřu wěřy. „Ššlěboro a šłoto ja nimam.“ řak praji japoschtol. A wot řeho, řchtož jeho řót řěčři, je jeho wutroba pořna a pschěřwědčřena. řdyž wón řawola: W řesukowym mjenje řtań a řhodž! řo to řta. řak wulka běřche řmilnosć, řak wulka řež wěřtosć wěřy.

řle řaž wulka běřche řež řa řmilnosć, ř kotrež japořhtol řón řkutł dořonja, a řaž wěřypolne a móžne běřche řež jeho řłowo, řón woprawdžity dořonjeť wón njeběřche, ale řón, na řotrehož mjeno wón pořasa. Dořonjeť běřche řón řchizowany. řaž běřche wón přjedy džiwny čřinił, řak řež něřto. řenož psches řjeho móžesche řo to wuhojenje řtacž.

2. Šhto chže nam prajicž? řón džiw čřinjesche wulki řacřisćež. řtajpřjedy pola khromeho řameho: řón řhodžesche a řtakařche a řhwalesche řoha. řak móžesche to hinar byčž? řón prošesche wo jařmořinu a řu řtrowy. řchtož hiřchće njeběřche řamohł, móžesche: řtejecž a řhodžicž. řulki běřche řacřisćež řež pola řuda. řoni widžachu, řo řhodžesche a řhwalesche a pořnachu jeho řež. řěřo běřchu napjelnjeni ř džiwanyom nad řym, řchtož řo řtalo běřche.

Bože skutki dyrbja saczišcź cźinicz we wschęc̄ czaſach a kaſ hufto je blyſchimy. A temu ſu ſo ſtałe — a teſ tónle skutk.

A ſchto chze nam nęc̄ko prajicz? Tón skutk ſo ſta we mulkej węc̄toſczi węc̄y a ſ potaſanjom na Jeſuſowe mjeno. Wón dyrbi nam prajicz, ſo je Jeſuſ tón pomoznik. Kajkaſ je teſ ſchłoda, wón móſe pomhacz. Na njeho móſemy, na njeho dyrbimy twaricz. Czim węc̄ziſchi ſy we węc̄je, czim rjeńſcho je ſa tebye. To wuhojenje ſta ſo teſ ſ czoplej wutrobu. S węc̄u njeje doſcź. Węc̄a dyrbi luboſcź ſkutkowacz. Doſcź njeje, ſo ſmy ſwęc̄ni we ſemſchi=ſhodzenju a modlenju, my dyrbimy teſ luboſcź męc̄ź, a niſ jenoſ luboſcź je ſłowami a jaſykom, ale teſ luboſcź je ſkutkom. Jenoſ tam, hęc̄eſ ſtej węc̄a a luboſcź ſjednoczenej, tam je prawe ſiwojenje w Sbóſniku a tam je Sbóſnik teſ bliſko je ſwojej pomozu.

Samjeń.

W Jeſuſowym mjenje

jeho japoſchtoljo ſwoje skutki wufonjeju, w Jeſuſowym mjenje woni wucza a ſkutluja; tehodla je jich dęc̄ko a wuczenie wot ſohnowanja pſchewodſane. „W Jeſuſowym mjenje“, to ręc̄a jako jeho póbli, wot njeho ſ polnomoſu wuhotowani a we węc̄je do jeho moſy a luboſcze. Wopomń, kaſ ſo w tym ſiwa węc̄a, kaſ wutrobna poniſnoſcź, kotraſ ſo jako Rnjeſowy ſręc̄k wobhladuje, wupraja. — W czejim mjenje ſy ty ſiwy a wufonjeſch, ſchtoſ je tebi nawdate? — Kol. 3, 17.

Kaſ pſchec̄elne a miłoſcziwje ſudſi Pęc̄r: „Sa węc̄m, lubi bratiſja, ſo ſcze to ſ njewęc̄domnoſczi cźinili.“ Duſ njewęc̄dęc̄e a njetamajęc̄e! „Tehodla potuczeje cze a wobrocęc̄e ſo, ſo bychy waſche hręc̄i ſahubjene byle.“ Tu blyſchimy ſaſo tón ſtary, jenic̄ſki puc̄ſk ſ ſiwojenju mjenowacz! Wokuta je to nuſne wumęc̄jenje hręc̄owwodacza a potajſim naſcheje ſbóſnoſcze. Duſ wſmimy ſebi Pęc̄tra ſa pſchiklad, kiſ tudy wjeſele a móſnje dobre póſnacze wotpołoża pſchede wſchęc̄m ludom a jeho wſchnoſczi!

My dyrbimy Woha bóle poſluchacz dſſi cźłowjekow! Szwęc̄c̄icz wo węc̄noſczi, kotraſ naſ ſbóſnych cźini, njeſmęc̄ nam niſtót wobaracz. „Mój ſo wſchaf teho njemóſemój wofſtajicz“, dęc̄eſchtaj japoſchtolaj. Derje temu, kiſ taſ prajicz ſamoſe!

Wſchſchi męc̄ſchnizy bęc̄hu węc̄ili, ſo njeſmęc̄a ſo po Jeſuſowej ſmjereczi niſc̄eho wjazy wot njeho bojecz. Męc̄to jeneho ſwęc̄dla paſ tyſazy poſtaſzechu, kotſiſz bęc̄hu hotowi, kubło a frej na to ſtajięc̄. To je móſ kraſneho ewangelija, kotruſ móſemy a dyrbimy teſ my na ſebi ſhonicz. F.

W oſebnoſczi naboſiny.

Nadobny Gellert, kotryſ 1769 jako profesor w Lipſku 54 lęc̄ ſtary wumrje, we ſwojich pſchedomſchłach wo w oſebnoſczi naboſiny taſle praji:

„Sa ſym pjec̄dęc̄acz lęc̄ ſiwy byl a wſchelake wjeſela wuſiwał. ſane njeſu ſa mnje wutrajniſche, njewinowaczniſche a woſboſowniſche byle, dſſi te, kotreſ je moja wutroba, wot zunich putow naboſiny wobmjefowana, po jejnej radſe pytała a wuſiwała; tole wobſwęc̄czam na ſwoje ſwęc̄domnje. Sa ſym pjec̄dęc̄acz lęc̄ ſiwy byl a wſchelake czeſniwoſcze ſiwojenja pſchec̄erpił, njeſſym paſ nihęc̄e wjazy ſwęc̄tka w czeſnoſczi, wjazy ſhynoſcze, wjazy troſchta a wutrobitoſcze w horju namał, dſſi pſchi ſóſle naboſiny; tole wobſwęc̄czam na ſwoje ſwęc̄domnje. Sa ſym pjec̄dęc̄acz lęc̄ ſiwy byl a ſtejach wjazy kóſc̄ pſchew wrotami ſmjerecze, a ſym naſhonił, ſo niſc̄o, haj niſc̄o bjeſ wufaczca, hac̄ſ bóſiſka móſ naboſiny njeſamoſe ſtrachi ſmjerecze pſchewinycz; ſo niſc̄o hac̄ſ

ſwjata węc̄a do naſcheho Sbóſnika a Wumóſerja njemóſe ſtyſſneho ducha pſchi roſſudnym pſchec̄stupje do węc̄noſcze poſhłnicz a ſwęc̄domnje, naſ wobſtorſowaze, ſmęc̄owacz; tole wobſwęc̄czam jako pſchew Wohom!“ F.

Rhodź ſ Bohom!

Szo tebi, Rnjeſe, poruczam,
Sdſſi nimam tebye, ſym ja ſam;
A ſu-li ſta tu pola mje,
Szwęc̄et bjeſ tebye mi próſdny je.

Kaſ dęc̄e c̄o dęc̄e je ſtarſchimai
Pſchec̄es mlodolęc̄ny rjany haj,
Taſ ſ tobu, Wóſo, troſchtny du
Pſchec̄es ſkónc̄ne hona, mroſotu.

Sa ſhroble du w tej węc̄toſczi:
Mje twoja ruſa njepuſchczi!
A njewidſu-li wuhoda,
Szo wóſc̄ko ſ njeju poſbęc̄a.

Ty widſiſch puc̄ſk, kiſ mam ja hięc̄,
Węc̄ſch prawy kónſ mi wotmęc̄icz,
Teſ ſnajec̄ſch, ſchtoſ je dobre mi.
A duſchi ſ ſboſu poſſuſi.

Duſ wuſwol, Rnjeſe, ſchtoſ ty chzeſch
A ſ wóſznej ruſu wudſeſch;
Sa woſmu wſcho, ſchtoſ wuſwolieſch,
Njech ſapowjedſec̄ſch, dopjelniſch.

Njech ſc̄eſec̄ſch radoſc̄ſk, ſrudobu,
Daj jeno duſchi dowęc̄y,
So deſchc̄ſk a ſkónc̄na jaſnota
Mi twoje ſohnowanje da.

Taſ dha ſwój ſhóſ njech troſchtnje du,
Sacz ſc̄zinju kroc̄el poſlednu
A junu ſ duchom węc̄jazym
Tam węc̄znie twoje dęc̄e c̄o ſym!

K. A. Fiedleſ.

„Khlęba tradacz Boſe dęc̄czi njetrjebaju w ſwęc̄czi.“

(Mhęc̄l. 426, 7.)

Węc̄iſch to? W dołhim ſohnowanym czaſu męc̄a je nęc̄otryſkuli Boſi khlęb a dar loſhtomyſłnje roſbrojał; nęc̄ko, hęc̄eſ wójna nam khlęb taſ-rjeſ do rta kraje a naſchi njepſchec̄eljo naſ wuhłódnic̄ pytaja pſchec̄ ſawrjec̄e ſitoweho pſchiwofa ſ nam, je jich wjele, kiſ ſu ſo do hroſy podali a ſo ſtyſknije kaſ tamni ſſraełſzy praſcheja: Budſe teſ Wóh móſ blida pſchihotowacz w puſc̄zinje? (Pſ. 78, 20.) Ale ſawęc̄e haj! to wón móſe. Wón móſe dſenſa hiſhc̄e płóſc̄icz, ſo w ſkałach ſwoje picze mam a ſ njejeſ jęc̄ź, wón móſe drohotu nahle do tunjoty pſchewobroc̄icz, kaſ tam we wobłehnjenym męc̄cze Samariji (2. kral. 7). A ſo bychmy na tym ſaneho dwęc̄a nje-męc̄li, dawta wón nam kóſde lęc̄o junu, haj dwóſzy we ſwojim domje wo tym předomacz, kaſ je jeho luby Sſyn nęc̄dy w puſc̄zinje wuſki lud ſ mało pokrutami dſiwonje naſhyc̄ił (njedſela Łátare ſc̄. Jana 6 a 7, njedſela po ſw. Trojizy ſc̄. Mark. 8). A by-li móſno byle, ſo bychmy dawno wuſthjene koſc̄e tamnych ludſi ſo ſaſo ſelenile a jich c̄ęc̄la nęc̄ſ ſ rowa a ſmjertneho procha ſeſtawale,

wščitzy dyrbjeli postanuwšchi nam wobšwědźić, so móže Bóh tež w pusczinje nam blido pschihotowac, haj blido psched naschimi njepscheczelemi, a hlódbne a wutle dusche bohacze naschecze.

Nječ je, so Bóh dženka to takle wjazy nječini a swoj khléb hlódbnym nětko na tajke wofebne a na woczi stupaze waschnje wjazy njedawa, dha wschał čini wón to na druhe waschnje. Wón wopytuje semju a wobohacza ju jara. Wón napoma jejne bróšdy a namacza jejne woranje. Wón požohnuje jejne srosczenje a da so žitu derje radzić. Bastwischcza su polne wozow a doły su se žitom pschifryte, so ludžo so sraduja a spěwaja: Boža studniczka ma wody došč (Ps. 65, 10—14). Njepschindže to wschitko se žohnowanja = polneju rukom nascheho Boha?

D so bychmy lěpje spósnali a žiwischo saczumali, tak dyrbjeli wschitzy sawutlicz a hlóda wumrjecz, hdy by Bóh swoju milu ruku wot nas wotcáhnył a s nami činicz chzyl, kaž to naschi njepscheczeljo s nami w myšlach maja. Saklužili wschał šebi nješmny ani najmjenscheje šrjódki a drjebjeńčki, to chzemy ponižnje wufnawac a hlubofo so psched Bohom šhibowac dla naschich wschellich a wulkich hrěchow a jeho s wutrobu prošecz, wón nochzyl hladacz na nasche hrěchi a niz tych šamych dla nam nasche próstwy šapowjedzicz, kiž nětko w tutym čezkim čašu s njemu ščelemy wo žohnowane žně. Saczna semja šdychuje s njebjesam wo hnadne wobšrjepjenje, šdychujmy tež šobu! Šchi tym so na to dopomnju, šštož štary pobožny Šchriwar pišche we šwojich „nutrnych wopomnjenjach“.

„Wóndano, jako po hnadnym njewjedrje, kiž bě laczne hona s milym plódbnym deschczikom wofšewil, ja šwojej woczi s njebjesam posbėhnych a na čah mróczelow kedžbowach, džach šam pschi šebi: Mój Božo, tu wone čahnu, twoje wofy, na kotrychž ty jėdžesch, so by ty šebi — ja rėczu po čłowškim waschnju — šwoje pola, łufi, šahrody, hona a lėšy wobhladowal. Prošcherjo bėža ša wofom bohattych ludži, wo šmilny dar wolašo. Wny, mój Božo, šmny wschitzy twoji prošcherjo a wolašy so ša tobu, hdyž ty jėdžesch na mróczelach: Nasch wschėdny khlėb daj nam dženkā.“

Haj, prošchmy jeho s hlubokej pokornoscju, ale tež se wschej nadžiju jako lube džeczi šwojeho lubeho nana, w njehnutyh dowėrjenju na jeho drohe šlubjenja, a potom njemėjmy žaneho štracha wo žyrbu. Šrjednyžli na pošlednju šlibku pschindže a hrymsaty hlódb s wulkimaj woczomaj kufā s pinzow a łubjom, šrjednyžli naschim njepscheczelam jich bjesbóžne wotmyšlenje so poradzi, budže tón Anješ do teho hladacz a s pomozu pschihwatacz a radu naschich njepscheczelow s ničomju ščinicz, dyrbjale tež rapaki khlėb nam s njebjes nošecz.

Wěscze, šštož žaneho hnadneho Wótza w njebjesach nima a nješnaje, tón so boji a štrachuje, a štaroscze njedadža jemu smėrom špacz. Ty paš, ty psches Šhryšta wujednane džeczo Bože —

Ty paš po čichim španju džesch
A šwoje dželo šapocznišch
S tej wěštej nadžiju,
So tón Bóh, kiž cze štworil je,
Čze s khlėbom šabycz njebudže. (Šhėrl. 22, 13.)

Krg.

Marscha, pschirodna macz.

Šišcze jena wješna stawisna, špišana wot Warła.

(7. pokračowanje.)

Dwė lėcze bėšchtej so šašo mintylej. Marscha, pschecziwo šrjedy khetro blėda a šucha, šedžesche s Šandrijom wo štwije na wumjeńtu. Wona čitascze pilnje w něšajkim dokumencze a Šandrij šedžesche jej napschecziwo, s dobrym špodobanjom se šchleńčki pohłuschazny šchczipal šrėbajo. „Tónle čłowješ naju hišcze s naju šamšneho doma a dwora wucžeri. To je šatraschnje! Šandrijo, čini, so so ta wėž šašo pschemėni; Berta a Šryza mataj so rošwėrowac, to šapišmo nješmė ničzo placzicz.“ — „Haj, čini ras!“ rjekny Šandrij mješazny, „to je bóršy prajene. Šso runje dopomnju, so s teje šameje šchleńczy pijach, jako ty mi pschirėczowasc, so dyrbjy to šapišmo ščinicz dacz; wobhi Wiskawšch dyrbjesche s dwora tam na šahrodništwu a tónle nješniczomnik s naju nješbožu šem. Nětk šy dwór šwojemu šchwarnemu šotšinemu šynej na šchiju čišnyła, a mój móžemoj naju brėmjeschko šwicz abo so na šmjercz hnėwacz, kaž so namaj špodoba.“ — Marscha mjelčesche wofomik. Haj wona jara derje šwoju njeprawdu čujesche. Se žadławymy šrėdkami bė šwoje wotpošlada nje dozpiła, s tym paš šebi šamej šamu žaloscz pschihotowala; nětk dyrbjesche tónšamny šrėdk jej s tejele žaloscze wupomhacz. Šryza, kiž bė hižom šrjedy w potajnym pil, bė so nětk žyle do picza podal, šwada a pschekora w domje bėšchtej jeho s temu čėrišej; pschetoz hdyž Berta w špoczatku wscho móžne činjesche, so by mėr šdžeržaka, dha Marscha se šwojim nutšmėščenjom a šušanjom tón dobry štuk žyle šašo štašy. Šako bė Marscha na wschėm pošledtu tak daloko pschinješka, so do Šryzoweho doma wjazy šupicz nješmėdžesche, bė tež Bercžina mőz pschekłaba, so by nad tym nětko pschezo hlubšcho padazym něšcho šamohła. Berta bė nětk to woporne jehnjo, kotrež bėšchtej nahrabnoscz a hordoscž štaršchaju tam podalej. Džowžynemu čėšpienju a nješbožu pschihladowacz, bė ša Marschu krute khostanje; wona chzysche temu nětko s mozu wotpomhacz. Berta dyrbjesche so dacz rošwėrowacz, a Šryza se šwojim nutšpschinješnym šašo do šwojeje domišny čahnycz. Marschina mudroszcz paš so šlemi na Šryzowej a jeho pschihwutnych woli. Šryzowa macz šama bė so s Marschu, šwojej jeniczlej šotru, tehodla šnjepscheczelila; wona myšlesche, Berta wschał dołho wjazy žiwa njebudže, a nječascche šwojeho jeniczleho šyna, kotremuž tola šubko po prawym pschipadny, tehodla pschikróšcheneho widžecz. Marscha derje wjedžesche, kaž te wėžy štejachu, ale s tej horzotu, s kotrež pschemėnjenje žadasc, nadžijesche so tež, so hižom šrėdki s dopjelnenju šwojeho pschecza namala. „Ty jėdžesch jutije s justizkommissarej“, rjekny s Šandrijej a nala jemu šchleńcy šašo poknu, so by jeho napoł šapity rošom šašo woziwila a jeho s štukowanju nawabila; „čzi šhadlojo su pokni lešce, a so drje něšajki šrėdk namalacz da, so tehole bjesbóžnika wotbudžemy. Paš wón, paš my! tak pschindže, to móžesch mi wėricz. A tu hańbu tola njeby šnjescz mohł, šam kšudy prošcher a hišcze pschihladowacz, kaž naju šubko a šamoženje so rošmjeta.“ — Šandrij so s temu šmėjo s hlówu pschihwutny a porjedzi šebi hišcze šchleńčtu. — Duž Marscha pokračowasc: „Ša čzi pokny šorb nakładu, tón dasch temu kšejej hnydom s wopřėdka. Móžesch jemu tež hišcze šoty do ruki škėczicz.“ Tu bu wona psches móžne wolašnje pschetorhnjena. „Mój Božo, Berta wola, Šryza ju bijel!“ žaloscžesche a bėžesche psches dwór s Bercze. Wona namala ju wo štwije w jentym kucziku štejo. Ššchepotajo džeržesche šwojej ruzny psched so, so by so pschecziwo Šryzy, kiž jej khetro blišto štejesche, wobarala. — „Šišcze ras mi wo rošwėrowanju špomni!“ wolašche wón s čezkim jashkom, s škufimaj wudžerazymaj woczomaj na nju hladašo, „potom wěsch, ššto temu šlėduje!“ — „Wón je cze bił!“ wolašche Marscha

psihi wuhladanju Berczineho hiščeže ho palateho liza; „wón je cze bil, Berta, to cze wot njeho džěli! Čzafaj jeno, ty nječrafniko, to czi schiju slemi!“ Psihi tym slecza k Bercze, so by ju s jejneho stracha wumohla. — Fryza ho k njej wobroczi. Wón bě hylnje napity, ale bjerjesche ho w hromadu. „Schtó? ja Bertu bil?“ wuřmja ho hrubje; „schto chze to wobřwědźic?“ — „Wobřwědźic?“ drějesche ho Marscha džiwje, „njepali ho jejne lizo jako woheń? Berta, praj, nijeje wěro, wón je cze bil?“ — „Wostaj jeno, maczi, wostaj jeno!“ rjekny Berta. — „Ně, ně!“ sapadny jej Marscha hiščeže džiwischa do hłowa. — Fryza stupi s posběhujenej piasczu psched nju, so jej hłowa w hubje tčazny wostachu. „Sj, ty helsta khlama, schto je tebi kafak, jow lohr pschińc?“ Psihi tym sejhrawasche jej s piasczu pschezo bliže psched woczomaj; Berta nětko wótije žaloscjesche a Marscha wołasche po pomozu. Duž we wokomiku najwjetšeho stracha wotewrichu ho durje a Miklawš fastupi; Fryza nastřožany ruku dele pusčezzi a schmatašche ho někotre kroczele s boka. — Miklawš s wěstymy hahami a s krutym pohladom pschibliži ho k njemu. „Fryza! Fryza!“ rjekny hrožo, „ty byš hódny — ale wschał twoja hubje-noscž je khostanja doscz.“ S wobzarowanjom ho wot njeho wotwobroczi. „Bój, Berta, pój, maczi, wot jow precž“ — wobroczi ho nětko k žonomaj. — „Haj, czińcze jeno, so mi s woczom pschińdjecze, to zpkle pažmo!“ bórčjesche pjany Fryza; „ja pschihaham, so ho ta khostojta njejmě wjozy w mojim dworje pokasacz. A teho stareho wóbla tež wjazny žiwicz nochzu!“ wobroczi ho k Handrijei, kiž runje s durjemi nuts stupi. Handrij bě, psches wołanzu nastřožany, s dobom k myšlam pschischoł. Bě to jakny wokomik w jeho saczmithm rosomje, a jako nětk tschepotazu Marschu a blědu, swjadnjenu džowku widžesche a k temu Fryzowe hłowa ktyšesche, saczu na jene dobo zpkle wulkoscž hwojeho hubjenstwa. „Mój Božo! mój Božo!“ sdychny a klyš ronichu ho jemu polizomaj. Miklawš sapšchija jeho trošchtowajo sa ruku a wjedžesche jeho se jstwy. Miklawš, haj Miklawš, kiž tak čerstwy a klyšny jemu hwěrnje k boku stejesche, bě wschał hiščeže jeho jenicžke wjekele. Kaf rady budžiče nětk tónle dom wscheho njesboža wopuschczik a lohrka pola Miklawšcha mēr a pokoj namakal! ale jeho saroczenja a sawěszenja, so do Miklawšchoweho domu ženje stupicz nochze, padachu jemu czežto na wutrobu. A Marschi ho runje tak džěsche. Miklawš bě hiščeže jejno a Berczina jenicžka pomoz pscheczimo Fryzowym hroženjam, a wo Bertu mějesche wjazny stracha a staroscze hacž wo hěbje hamu; kaf rad by s njej nětk s Miklawšchom hōbu schla! pschetož tež na wumjeńku dyrbjachu ho psched Fryzowym sakhadzenjom a njemdrjenjom bojecz; ale jejne priedawšche bjesbōžne a hordy rěcže stejachu nětk s pčomjenjazhmi hłowami psched jejnej duschu. Miklawš tele myšle sjawnje na jejnymaj woblicjomaj cžitasche a saczu hłuboke hōbu-cžerpjenje s tymaj njesbožownymaj. Wón proschesche jeju a Bertu, so bychu s nim schli, doniž Fryza saho strōšby njebudže, a Leńka, kiž runje do dwora stupi a Miklawšchowe hłowa klyšesche, proschesche runje tak pscheczelnje, so bychu tola lohrka wot hwojich strōželow wodychnycz chzpli. Handrij pohladny na Marschu a ta na hwoju njesbožowmu džowku, kiž mějesche lědy hiščeže mozy, ho někał sđeržecž a pokna stracha na woczinjene wočno hladasche, s kotrehož Fryzowe selenje pschezo hiščeže klincžesche. Marscha kiny s hłowu haj a džěsche s rosbitej a skamanej wutrobu lohr do sakrodnišeho dwora, do teje proschěrsteje hěty, kafž bě priedy tak husto prajila. Starý Měrcžin bě widžal wschitkich psches dwōr pschińcž, wón džěsche jim napšcheczimo, powita jich luboscžiwje a pschemodži jich do mlodeju stwy. „Mano Měrcžino“, sapšchija Miklawš hwojatocžnje hłowo; „Wy drje seže tola społojom, hdyž mojej starschej sa přěnschi czaž jow w naju komorzy wostanjetaj, a ja a Leńka k Wam do wulkeje komory sacžehnjemoj? Wschal

je w lěcže a wono drje wscho pōndže. Mēr a pokoj je tola hłowna wěz, a ta dyrbi ho Wamaj, lubaj starschej, jow bohacze dostacz. A kaf wjele hacž w naschich mozach steji, chzemy Wamaj žiwjenje lohke a spodobne scžinicž a Waju trošchtowacz pntacz we Waju njesbožu.“ — Mjes tym so wón kaf rěcžesche, bě Berta s proschazhymaj woczomaj na njeho hladala. „A mje, luby Miklawšcho, tola njeschzesh fastorcžicž?“ prajesche potom, a lědy bě to wuprajika, padže njemōžna Marschi do rukow. Sejne hłabe mozy njemōžachu telko horja snjescz. — „Berta, moje džěcžo, njewumí mi!“ žaloscžesche Marscha a plakasche hōrke klyš. — „Wona wschał njewumrje, ale je jeno do njemozy padnyka“, trošchtowasche Leńka a pokhwata, s Miklawšchowej a s Handrijowej pomozu tu khoru na hwoje hamgne ložo položicž. Berta wotewri k trošcže njesbožowneje maczerje bōrky saho woczzi, a jako telko pscheczelnych a džělbjerjazhych hłowom klyšesche a bě teho wěsta, so mōžesche jow w pokoju wostacz, tehdy stlyšny ruzny a sbōžny mēr pschińdže na nju. Psihi tych wschelaticch sriadowanjach ho džěń bōrky pominy. Handrij a Marscha rad do Miklawšchoweje stwy cžehnjeshčaj, so byschčaj kaf hněwanju a horju, kotrež běschčaj dwě lěcže dołho pschetracz dyrbjakoj, s puczsa schloj. Najnušnišche wězy buchū s kōfakēz dwora jow snoschene, Berczine ložo bu do jstwy stajene, starschej lěhaschčaj pōbla w komorzy. — „D so mōžu nětko jow kaf mērnie wumrjecž!“ scheptny Berta Leńzy, kotraž, jako běsche jej wschitko lubosnje a rjenje pschihotowala, nětk s džělbrihanjom psihi jejnym ložu stejesche.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

* Pōndželu mějesche ho dižesjansta shromadžina Kamjenšeho a hrijedu Budyschinskeho wotrježa. Wo wuspěwanju shromadneho kherlucha, kotryž shromadženyh myšle wjedžesche na tutōn czežki czaž, mějesche knjes wyschšchi zhrkwinski radžiczel Rosenkranz wotewrjensku rěcz, pokasujo na hibanje zhrkwinskeho žiwjenja w ludu, kotraž nadžijomnje roswwima žiwu ludowu zhrkej.

Na to pschednoschomasche knjes duchowny lic. theol. dr. Gehring-Sohlanski wo: Žonjaza klužba tež po wōjnje napominanje, tež po wōjnje zhrkwoje a wōtzneho kraja. Wón pokasa na nušne skutkowanske polo smutskowneho mišionstwa, na kotrymž budže sprōžniwe skutkowanje po wōjnje cžim nušnišche. Žiwa roswołwa ho pschida. Bohata licžba žonow a hōbustawow zhrkwinskih pschedstejicžestwow běsche ho schčla, so nadžijomnje tež pčodny wuřyheho hymjenja ho we wořadach pokaza.

„Wohaj Bōh“ nijeje jenož pola knjesow duchownych, ale je tež we wschěch pschedawarňjach „Serb. Nowin“ na wsach a w Budyschinje dostacz. Na schtwōrcžlěta placzi wón 40 pj., jenotliwe cžišla ho sa 4 pj. pschedawaju.

Samolwity redaktor: J. Gólč. Šoburedaktor: K. A. Fiedleř.

Čžišcžer a nakladnik: M. Smoleř.